

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2953/2555

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายสุจิต สัมพันธ์เจริญกุลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 138, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 52, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 78

## ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ โจทก์บรรยายฟ้องความผิดตาม ป.อ. มาตรา 138 ว่า หลังจากจำเลยกับพวกร่วมกันกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์แล้ว ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจออกตรวจที่เกิดเหตุเห็นเหตุการณ์จึงเข้าระงับเหตุ จำเลยกับพวกจึงร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายโดยใช้ลูกระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 โดยเจตนาฆ่า แต่ลูกระเบิดไม่ระเบิด ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 จึงไม่ถึงแก่ความตาย ซึ่งถ้อยคำที่โจทก์บรรยายฟ้องในตอนนี้มีความหมายขัดแย้งอยู่ในตัวแล้วว่า จำเลยกับพวกรู้แล้วว่า ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 เป็นเจ้าพนักงานตำรวจกำลังจะมาจับกุมจำเลยกับพวกจากการที่จำเลยกับพวกได้ร่วมกันชิงทรัพย์ของผู้เสียหายที่ 1 การที่จำเลยกับพวกร่วมกันใช้ลูกระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 จึงเป็นการต่อสู้และขัดขวางมิให้เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตนได้ โจทก์ไม่ต้องบรรยายถ้อยคำว่า "ต่อสู้" หรือ "ขัดขวาง" ที่มีความหมายอย่างเดียวกันซ้ำในคำฟ้องอีก คำฟ้องของโจทก์ในข้อหาร่วมกันต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ตาม ป.อ. มาตรา 138 จึงครบองค์ประกอบความผิดและเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) แล้ว

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 83, 91, 138, 288, 289, 339, 340 ตร., 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 55, 78 ipsis 1 อัน อาวุธมีด 1 เล่ม ลูกระเบิด 1 ลูก หมวกคลุมหน้า 2 ใบ และไขควง 1 อัน ของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันชิงทรัพย์ โดยมีอาวุธมีดและพาอาวุธมีดติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 วรรคแรก, 289 (2) ประกอบมาตรา 80, 339 วรรคแรก, 340 ตร., 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันต่อสู้และขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ และฐานร่วมกันพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 52 (1), 80 ฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยใช้ลูกระเบิดและยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป จำคุก 12 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธมีด

ติดตัวไปในเมืองหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร จำคุก 1 ปี ฐานร่วมกันมีเครื่องกระสุนปืนที่  
นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้โดยนำไปใช้ในการกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์และ  
พยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่จำคุกตลอดชีวิต รวมโทษทุกกระทงแล้ว คง  
ลงโทษจำคุกจำเลยตลอดชีวิต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ipsis 1 อัน  
อาวุธมีด 1 เล่ม ลูกกระเบิด 1 ลูก หมวกคลุมหน้า 2 ใบ และไขควง 1 อัน ของกลาง โจทก์และจำเลย  
อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339  
วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตี, 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด  
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิด  
ฐานร่วมกันมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ ฐานร่วมกันใช้เครื่อง  
กระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตได้ในการกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ และฐาน  
ร่วมกันชิงทรัพย์ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันใช้เครื่อง  
กระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตได้ในการกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ซึ่งเป็น  
กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิตความผิด  
ฐานพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 100 บาท รวม  
จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 100 บาท หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม  
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาร่วมกันต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงาน  
ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 วรรคแรก ประกอบมาตรา  
83 และข้อหาพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา  
มาตรา 289 (2) ประกอบมาตรา 80, 83 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์  
และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า ตามวัน  
เวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยและนายนิสิทธิ์ ร่วมกันชิงทรัพย์เงิน 6,319.25 บาท  
บัตรเติมเงิน 350 ใบ ราคา 44,230 บาท และเครื่องดื่มวิต้า 1 ห่อ ราคา 360 บาท รวมราคาทรัพย์  
50,909.25 บาท ในร้านเซเว่นอีเลฟเว่น สาขาตรอกวังหลัง ของผู้เสียหายที่ 1 โดยจำเลยถืออาวุธ  
มีดหัวตัดในมือขวาและถือลูกกระเบิดขว้างสังหารแบบเอ็ม 67 ในมือซ้ายไว้ขู่บังคับพนักงานในร้าน  
ส่วนนายนิสิทธิ์เป็นคนเก็บทรัพย์ดังกล่าวใส่ถุงผ้าที่เตรียมมา เมื่อจำเลยและนายนิสิทธิ์ออกมาที่  
หน้าร้านพบผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจสายตรวจจรจกรยานยนต์ของสถานี  
ตำรวจนครบาลบางกอกน้อยกำลังออกตรวจพื้นที่มาพบเหตุการณ์ นายนิสิทธิ์เอาลูกกระเบิดไปจาก  
มือจำเลยแล้วขว้างออกไป แต่ลูกกระเบิดไม่ระเบิดและนายนิสิทธิ์ถูกผู้เสียหายที่ 2 ใช้อาวุธปืนพกยิง  
สวนถึงแก่ความตาย มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามคำแก้ฎีกาของจำเลยต่อไปว่า ฟ้องโจทก์  
ในข้อหาความผิดฐานต่อสู้และขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ตาม  
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 เป็นฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิด ไม่ชอบด้วย  
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์จะไม่ได้บรรยาย  
ในคำฟ้องข้อหาความผิดนี้โดยใช้ถ้อยคำว่า จำเลยกับพวกได้ต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงานตำรวจ  
ผู้เสียหายที่ 2 และสืบตำรวจโทเกรียงศักดิ์ ผู้เสียหายที่ 3 ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ตามกฎหมาย  
ตามที่จำเลยยกขึ้นอ้างในคำแก้ฎีกาก็ตาม แต่โจทก์ได้บรรยายในคำฟ้องแล้วว่า หลังจากจำเลยกับ  
พวกร่วมกันกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์แล้ว ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจออก  
ตรวจที่เกิดเหตุเห็นเหตุการณ์จึงเข้าระงับเหตุ จำเลยกับพวกจึงร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายโดยใช้  
ลูกกระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 โดยเจตนาฆ่า แต่ลูกกระเบิดไม่ระเบิด ผู้เสียหายที่ 2 และที่

3 จึงไม่ถึงแก่ความตาย ซึ่งถ้อยคำที่โจทก์บรรยายในคำฟ้องตอนนี้มีความหมายขัดแย้งอยู่ในตัวแล้วว่า จำเลยกับพวกรู้แล้วว่า ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจกำลังจะมาจับกุม จำเลยกับพวกจากการที่จำเลยกับพวกได้ร่วมกันชิงทรัพย์ของผู้เสียหายที่ 1 การที่จำเลยกับพวก ร่วมกันใช้ลูกระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 2 และที่ 3 จึงเป็นการต่อสู้และขัดขวางมิให้เจ้าพนักงาน ตำรวจจับกุมตนได้ โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายถ้อยคำว่า "ต่อสู้" หรือ "ขัดขวาง" ที่มีความหมาย อย่างเดียวกันซ้ำในคำฟ้องอีก คำฟ้องของโจทก์ในข้อหาความผิดฐานร่วมกันต่อสู้หรือขัดขวาง เจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 จึงครบ องค์ประกอบความผิดและเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) แล้ว ข้ออ้างตามคำแก้ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ จำเลยในประการสุดท้ายว่า มีเหตุสมควรลดมาตราส่วนโทษและลดโทษให้จำเลยตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 และ 78 หรือไม่ เห็นว่า ขณะจำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกัน ชิงทรัพย์ตามฟ้องนั้น จำเลยอายุ 19 ปี และเป็นนักศึกษา จำเลยย่อมมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว ตามพฤติการณ์แห่งคดีไม่มีเหตุสมควรลดมาตราส่วนโทษให้จำเลย ส่วนในเรื่องการลดโทษนั้น แม้ โจทก์จะมีพยานซึ่งเป็นพนักงานในร้านของผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า จำเลยเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธ มีดและลูกระเบิดขู่พนักงานในร้านขณะชิงทรัพย์และหลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานตำรวจวิ่งไล่ตามจับ จำเลยได้หลังเกิดเหตุเล็กน้อยก็ตาม แต่หลังเกิดเหตุจำเลยได้ให้ความร่วมมือกับเจ้าพนักงานตำรวจ ฝ่ายสืบสวนโดยนำเจ้าพนักงานตำรวจไปค้นห้องพักของจำเลยจนพบแผ่นป้ายทะเบียนของ รถจักรยานยนต์ที่จำเลยกับนายนิสิทธิ์ใช้ก่อเหตุ ซึ่งจำเลยกับนายนิสิทธิ์ถอดเก็บแผ่นป้ายทะเบียน ดังกล่าวไว้ ตลอดจนนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพให้พนักงานสอบสวนถ่ายรูปและทำ แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุจนสำนวนการสอบสวนมีความสมบูรณ์ อีกทั้งจำเลยยังเบิกความ เป็นพยานในชั้นศาลซึ่งคำเบิกความของจำเลยเป็นการให้ความรู้แก่ศาลโดยจำเลยรู้สึกผิด และพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิด จึงมีเหตุสมควรลดโทษให้จำเลยตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 สำหรับความผิดฐานใช้เครื่องกระสุนปืน (ลูกระเบิด) ที่ นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ในการร่วมกันกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ลงหนึ่งในสาม ส่วน ความผิดฐานพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรมานั้น จำเลยให้การ รับสารภาพเต็มตามฟ้องตั้งแต่ศาลชั้นต้นสอบคำให้การจำเลยแล้วจึงสมควรลดโทษให้จำเลยใน ความผิดฐานนี้ถึงหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลดโทษในความผิดฐานนี้ให้แก่จำเลย ศาลฎีกาไม่เห็นพ้อง ด้วย ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า เมื่อลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 โดยเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษ จำคุก 50 ปี แล้ว สำหรับความผิดฐานใช้เครื่องกระสุนปืน (ลูกระเบิด) ที่นายทะเบียนไม่อาจออก ใบอนุญาตให้ได้ในการร่วมกันกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คงจำคุกจำเลยในความผิดฐานนี้มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน ส่วนความผิดฐานพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรลดโทษให้ จำเลยถึงหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับจำเลย 50 บาท รวมแล้วคงจำคุก จำเลย 33 ปี 4 เดือน และปรับ 50 บาท หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

## องค์คณะ

ชาลี ทัพภวิมล · สิริรัตน์ จันทรา · พงษ์ศักดิ์ วีระเสถียร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2953/2555>